

HERSTELD APOSTOLISCH WEEKBLAD

ORGAAN DER HERSTELD APOSTOLISCHE GEMEENTE VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN

EXPEDITIE, CENTR.-ADMINISTRATIE, FRANSCHELAAN 38, AMSTERDAM

52e Jaargang No. 13

Zondag 31 Maart 1946

IN MEMORIAM

Op den avond, welke aan het begin der Lente voorafging, om 11 uur 25, is de grootste mensch, die wij ooit gekend hebben, rustig' ingeslapen.

Op den 1en April-dag van 't jaar 1862, werd te A'dam een kind geboren! De gelukkige moeder was reeds 43 jaar; dit was haar eersteling; nadien werd door deze hoogstbegenadigde vrouw nimmer nieuw leven ter wereld gebracht. Hoogstbegenadigde

J. H. VAN OOSBREE †

vrouw? Zeer zeker veel meer, dan zij zelf ooit heeft kunnen beseffen. Hoe kon deze eenvoudige vrouw weten, dat haar kind uit zou groeien tot 'n mensch van zulk een groot formaat, als wij nog nimmer onder de menschen hebben ontmoet! Hoe menigmaal hebben

wij uit den mond, welke nu voor altijd gesloten is, hooren vertellen hoe wonderlijk de leiding Gods in dit groote leven steeds is geweest. Hoe de jonge Johannes Hendrik van Oosbree al op zeer jeugdigen leeftijd, door de omstandigheden daartoe gedrongen, geschikt gemaakt werd om zijn lateren verheven taak te volbrengen, zoowel geestelijk als stoffelijk. Het ontslapen van zijn vader plaatste den jeugdigen zoon voor allerlei werkzaamheden en aangelegenheden, waarvan hij later voor zoovelen de vruchten kon plukken.

Zoo trok de leidingslijn-Gods zich door in zijn gansche leven en toen hij op 16-jarigen leeftijd, door Godsvreeze en hunkering naar kennis Gods gedreven, als een schuchtere jongen zijn vragen aan Vader Schwarz stelde, heeft ook deze Man-Gods nimmer kunnen vermoeden wat er uit dit kind zou groeien.

O, God, wonderlijke Vader, wat zijn Uw wegen toch ondoorgroendelijk, maar hoe rijk, hoe onmetelijk rijk, wordt de mensch die zich door U laat leiden en onderrichten.

Bijna 67 jaren woont onze Apostel nu reeds in het Huis-Gods, waarvan bijkans 36 jaar als leidinggevend Verschijning-Gods voor het Volk Gods ten onzent. Hij vond het Werk-Gods toen in zeer primitieven staat, ondergebracht bij 7000 geloofskinderen; maar beseffen de nu aanwezig zijnde 30.000 kinderen Gods eigenlijk wel wat er door dezen strijder Gods werd afgeworsteld om het Erfdeel der Vaderen rein te bewaren en verder te voeren. O neen, broeders en zusters, dat beseffen wij niet, want dat kunnen wij eenvoudig niet omvatten!

Sta even stil en wil toch onderzoeken,
Wat of van mij geschreven staat in d' hartensboeken.
Heb ik genoeg ge-ëerd, geliefd, gediend,
De Gave-Gods erkend in mijnen zielevriend!
Achte ik wel op 't woord van zijnen wijzen geest?
Ben ik hem werkelijk steeds wel trouw geweest?

ERBARM U, HEER!

Als wij zóó, uit de volheid van ons diepbedroefd hart, dit alles overdenken dan komen wij allen voor een groot tekort te staan. Wij begrepen hem niet altijd en dan kwamen de nadeelige gevolgen welke daar onherroepelijk aan verbonden waren, maar, o lieve Vader, *wat heeft hij ons steeds begrepen!* En als wij ons dan als oprechten hulpzoekend om genade bij hem kwamen melden, dan was zijn antwoord: Mijn kind, dat heb ik u in den geest reeds lang vergeven.

Welk een *rijkdom aan kennis-Gods* heeft deze Man-Gods het hem toevertrouwde Volk des Heeren bijgebracht. Onmiskenbaar bond des Heeren Geest, zijn goddelijken zender, Zich aan zijn arbeid. Onbewegelijk, vastberaden, bewust wie hij was en waartoe hij was gezonden ging onze Apostel zijn weg en liet *een breed zegensspoor* achter bij allen, die hem als Gezondene Gods konden aanvaarden, en daarna wel *moesten* liefhebben!

Hoe geheel anders waren de ervaringen van die arme menschen, die hem met onreine bedoelingen benaderden! Wij willen niets bitters hier neerschrijven, doch willen alleen maar *danken, danken, danken!*

Wij willen echter die dank niet betoonen door duizendmaal „Dank U wel, Apostel” te zeggen; hoe wars is hij steeds geweest voor persoonlijke eer, hoe onbaatzuchtig ging hij zijn weg! Dat onze Apostel als representant Gods echter pertinent er op stond de erkenning en eer voor zijn zender in ontvangst te nemen, gaf aan oppervlakkige en ongeestelijk-voelende menschen menigmaal te denken.

Neen, wij willen onzen dank bewijzen, zooals een oud dichter zeide: *'k Wil U, o God, mijn dank betalen!*” Hoe menigmaal hebben wij, dan bij deze, dan bij gene gelegenheid, onze geloften aangeboden en wel in het bijzonder op den dag waarop ons een plaats des dienens in het Huis-Gods werd aangewezen.

Die geloften willen wij in de toekomst gaan betalen; wij willen eerbiedigen en betrachten wat hij ons in zijn rijke leven telkens weer aanbood en wat hij ons nog na zijn menschelijk verscheiden aanbieden zal.

Het Werk-Gods in ons land doorleeft een tijd van loutering en beproeving. De vijanden Gods, die altijd het meest te vreezen zijn als zij zich in het „kleed der heiligheid” en menschelijke liefde en vriendelijkheid aandienen, ontzien niets om het bewustzijn, dat onze Apostel ons bijgebracht heeft, te dooden. Nog nimmer is dit echter gelukt; *de mensch, die tegen God strijdt, vernietigt zichzelf!*

God onze Vader bereidde aan onzen Apostel in de sferen Zijner Heilige Machten, (waarmede hij hier op aarde zich zoo intens verbonden wist), *een loon der trouw* zooals wij hem nooit hebben kunnen geven, terwijl wij de innige overtuiging zijn toegedaan, dat, nu er hier tranen van leed worden geschreid omdat wij dezen grooten Man-Gods moeten missen, er bij onze ontslapen hemelsche vrienden een vreugde bedreven wordt van ongekend genot.

Onze Apostel heeft zijn pelgrimsstaf neergelegd! Ziende op de uitkomsten van zijn arbeid, waarin wij *een betuiging van zijn Goddelijken zender aanschouwen*, zal onze God en Vader hem, zijn zoon en knecht, een zeer benijdenswaardige plaats bereiden in Zijn Rijk — het Rijk van Christus Jezus, waar de vergoddelijke menschenzoon, Jezus van Nazareth, Heer en Koning zal zijn.

Wat de uiterlijke verschijning betreft, is onze Apostel, niet meer onder ons, maar hij heeft ons van zijnen geest gegeven! Onverwoestbaar staat het, door des Heeren Geest door onzen Apostel gebouwde, daar als een rijke erfenis. Deze bijzondere rijkdom willen wij beschermen en het Christusrijk verder bouwen, opdat, wanneer wij hem in de sferen der eeuwigheid zullen ontmoeten, onze oogen niet behoeven neer te slaan.

Onze Apostel noemde zichzelf menigmaal een onvolkomen en onbeholpen mensch, en sprak er vaak zijn verwondering over uit, dat onze God zulke rijke vruchten op den arbeid in de wijngaard des Heeren liet volgen. Wij danken God, onzen Vader, dat wij dezen mensch zoovele jaren als zichtbare Verschijning-Gods onder ons mochten hebben.

De Mond-Gods stelde ons eenige weken terug een „glorie-tijd” in uitzicht! Deze Man-Gods heeft ons door een geestelijk „donkere, moeilijke winter” heengevoerd. Voor hen, die gelooven kunnen, was alles naar den geest „niets dan goeds”. De „Lente” staat voor de deur – *God roept het licht uit duisternis!* Laten wij dus de tranen uit de oogen wischen en met vasten tred en vastberaden geest met Gods hulp dien tijd tegemoet gaan. Des Apostels geest, welke den laatsten tijd zoo gehinderd werd door een vermoeid lichaam, waarvan hij nu verlost is, zal ons daarbij een grooten steun en hulpe zijn.

De Hope der Heerlijkheid doe ons ook met onzen Apostel door onverbreekelijke banden verbonden blijven.

Laatste weekschrijven van onzen Apostel d.d. 18 Maart 1946.

Aan de kinderen Gods, die zich bewust zijn door de genade Gods en vergeving hunner onvolkomenheden begenadigd te zijn onder de kinderen der menschen.

Mijne lieve Broeders en Zusters.

Uw God en Vader herinnert u, door zijn sprekenden mond, zijnde uw Apostel, aan het tertijd gesproken woord, n.l.: „Gij Mijn volk, indien gij in Mijn wegen zult wandelen en indien gij Mijn wacht zult waarnemen — d.w.z. door de opdracht, die aan uw geest verbonden werd, in oprechtheid te bewaren en in daden uit te voeren — zoo zult gij ook Mijn huis richten (in alles ordenen en terecht brengen en het verstoorde opheffen) en Mijne voorhoven bewaren, d.w.z. hen, wier zieleleven met Mijn liefdesbeoelingen bekend gemaakt worden, en Ik zal u wandelingen geven onder dezen die hier staen, d.w.z. dat uw zielsaanbiedingen. — mits zij oprecht zijn — door de kinderen der menschen aanvaard zullen worden. Daartoe zend Ik u Mijn engelmacht, die u de kracht des geestes zal verleenen en u zal ondersteunen om deze uw opdracht in woord en handeling te betrachten en uit te voeren”.

Lied 94 uit de Koorbundel: Roept het uit, gij Eerst'lingskind'ren!

Met den groet der liefde, die uit den Geest Gods voortkomt en de vrede van Jezus Christus, onzen Heer, blijf ik met innig medebetrachten de Goddelijke opdracht te werken

geheel de uwe,

J. H. VAN OOSBREE.